

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.622/2024. számú ügyben Szegeden, 2025. április 25. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a 13. sorszámú

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott1 és társai ellen indított büntetőügyben a *Szegedi Törvényszék* 2024. február 19. napján kihirdetett 2.B.457/2020/134. számú ítéletének vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottakra vonatkozó részét *megváltoztatja*.

vádlott2 II. rendű vádlott szabadságvesztését 3 *(három)* év 6 *(hat)* hónapra súlyosítja és a II. rendű vádlottat 4 *(négy)* év *közügyektől eltiltásra is ítéli*.

A II. rendű vádlott szabadságvesztése végrehajtásának próbaidőre felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést és a végrehajtás elrendelése esetére utalásokat *mellőzi*.

Ha vádlott1 I. rendű és vádlott2 II. rendű vádlottak a pénzbüntetést nem fizetik meg, a pénzbüntetést, vagy annak hátralévő részét *börtön* végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Ha vádlott3 III. rendű vádlott a pénzbüntetést nem fizeti meg, a pénzbüntetést, vagy annak hátralévő részét fogház fokozatú, vagy a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén *börtön* fokozatú szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A cég1-fel szemben 83.708.000.- (nyolcvanhárommillió-hétszáznyolcezer) forint erejéig elrendelt vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezést *mellőzi*.

A cég1-fel szemben elrendelt zár alá vételeket *feloldja*.

Egyebekben az elsőfokú ítélet vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottakra vonatkozó részét *helybenhagyja* azzal, hogy amennyiben vádlott3 III. rendű vádlott a jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül a részére kiadni rendelt bűnjeleket – illetve a vele szemben elrendelt vagyonelkobzás, illetve pénzbüntetés, bűnügyi költség teljes kiegyenlítése után fennmaradó különbözetet - nem veszi át, azok az állam tulajdonába kerülnek.

vádlott1 I. rendű vádlottat a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítéltnek tekinti.

Az elsőfokú ítélet alapját képező tárgyalási napokat a 2023. szeptember 27. napjára utalással kiegészíti.

Megállapítja, hogy vádlott1 I. rendű vádlott lakóhelye: irányítószám helység1, cím1, személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.,

vádlott2 II. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.2,

vádlott3 III. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.3.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék vádlott1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat, (5) bekezdés a) pont], 2 rb. folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont], valamint 2 rb. folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §). Ezért vádlott1 I. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 5 év 6 hónap szabadságvesztésre, 6 év közügyektől eltiltásra, 6 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra, valamint 300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az I. r. vádlott által 2018. október 16. napjától 2019. március 26. napjáig előzetes fogvatartásban, majd 2019. március 27. napjától 2019. július 16. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek egynapi előzetes fogvatartásban, illetve négy napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 10.000.-Ft-ban állapította meg és az így kiszabott 3.000.000.-Ft pénzbüntetés vonatkozásában megállapította, hogy amennyiben azt az I. r. vádlott nem fizeti meg, azt, illetve annak hátralévő részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[2] vádlott2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat, (5) bekezdés a) pont], 2 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének bűntettében [Btk. 403. § (1) bekezdés a) pont], valamint 2 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §). Ezért a II. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 2 év szabadságvesztésre, valamint 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát – a végrehajtás elrendelése esetén – börtönben állapította meg azzal, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztésből – a végrehajtás elrendelése esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltétele szabadságra. A szabadságvesztésbe – a végrehajtás elrendelése esetén – a II. r. vádlott által 2018. október 16. napjától 2018. október 18. napjáig előzetes fogvatartásban, majd 2018. október 19. napjától 2019. április 12. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte akként, hogy egy napi szabadságvesztésnek egy napi előzetes fogvatartásban, illetve négy napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 5.000.-Ft-ban állapította meg és az így kiszabott 1.000.000.-Ft pénzbüntetés vonatkozásában megállapította, hogy amennyiben azt a II. r. vádlott nem fizeti meg, illetve annak hátralévő részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[3] vádlott3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntettében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat, (4) bekezdés b) pont], valamint bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §). Ezért a III. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 1 év 3 hónap szabadságvesztésre, valamint 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát – a végrehajtás elrendelése esetén – börtönben határozta meg azzal, hogy a III. r. vádlott a szabadságvesztésből – a végrehajtás elrendelése esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000.-Ft-ban állapította meg és az így kiszabott 200.000.-Ft pénzbüntetés vonatkozásában megállapította, hogy amennyiben azt a III. r. vádlott nem fizeti meg, azt, illetve annak hátralévő részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. vádlott3 III. r. vádlottal szemben 900.000.-Ft erejéig vagyonekobjást rendelt el.

[4] A cég1-vel szemben 83.708.000.-Ft erejéig vagyonekobjást rendelt el.

[5] vádlott2 II. r. vádlottal szemben elrendelt zár alá vételeket feloldotta. A cég1-vel szemben 83.851.000.-Ft erejéig elrendelt zár alá vételt a cég1-vel szemben elrendelt vagyonekobjás biztosítására fenntartotta. A nemzetiség2 Államkincstár Budapesti és Pest Megyei Igazgatóság Állampénztári Iroda Hatósági Letétkezelő Osztályánál kezelt pénzüsszegek lefoglalását megszüntette, és azt vádlott3 III. r. vádlott részére kiadni rendelte azzal, hogy a III. r. vádlottal szemben megállapított pénzbüntetés, vagyonekobjás és megfizetni rendelt bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

[6] A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál kezelt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azokat iratmellékletként rendelte kezelni. Kötelezte az I., II, III. r. vádlottakat

a IV. és V. r. elítéltekkel együtt, hogy fizessenek meg egyetemlegesen 1.394.939.-Ft bűnügyi költséget az államnak.

[7] Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyészség vádlott2 II. r. vádlott terhére súlyosítás végett, hosszabb tartamú börtönbüntetés és közügyektől eltiltás kiszabása, valamint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése érdekében,

- vádlott1 I. r. vádlott elsődlegesen a tényállás megalapozatlansága és téves jogi minősítés miatt valamennyi bűncselekmény vonatkozásában felmentés érdekében, másodlagosan a tényállás megalapozatlansága miatt, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása, harmadlagosan a kiszabott büntetések enyhítése érdekében, rövidebb tartamú szabadságvesztés, közügyektől eltiltás, foglalkozástól eltiltás büntetés és kisebb mértékű pénzbüntetés kiszabása céljából,

- vádlott2 II. r. vádlott elsődlegesen a tényállás megalapozatlansága és téves jogi minősítés miatt valamennyi bűncselekmény vonatkozásában felmentés érdekében, másodlagosan a tényállás megalapozatlansága miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása érdekében, harmadlagosan a kiszabott büntetések enyhítése, a szabadságvesztés büntetésnél enyhébb büntetési nem kiszabása, így kizárólag pénzbüntetés és/vagy közérdekű munka kiszabása érdekében, vagy rövidebb tartamú szabadságvesztéskiszabása, esetlegesen előzetes mentesítés alkalmazása végett,

- Az I. és II. r. vádlottak védője elsődlegesen az I. és a II. r. vádlottak vonatkozásában a tényállása megalapozatlansága és téves jogi minősítés miatt teljeskörű felmentés érdekében, másodlagosan a tényállás megalapozatlansága miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása érdekében, harmadlagosan mindkét vádlott vonatkozásában enyhébb büntetés kiszabása, a II. r. vádlott előzetes mentesítésben részesítése céljából,

- vádlott3 III. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet valamennyi rendelkezése és az indokolása ellen elsődlegesen felmentés érdekében, másodlagosan enyhítés céljából, rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása, valamint a szabadságvesztés végrehajtásának rövidebb tartamú próbaidőre történő felfüggesztése, a kiszabott pénzbüntetés mellőzése, a napi tételszám mérséklése, továbbá a vagyoneklobzás elrendelésének mellőzése végett.

[8] A Csongrád-Csanád Vármegyei Főügyészség a fellebbezését azzal indokolta, hogy a II. r. vádlottal szemben kiszabott 5 évi próbaidőre felfüggesztett 2 év szabadságvesztés és az 1.000.000.-Ft pénzbüntetés aránytalanul enyhe, a kiszabott 2 év börtönbüntetés még a törvényi minimumot sem éri el, viszont a büntetés kiszabása során irányadó középérték 10 év, az eljárás tárgyát képező bűncselekmények tárgyi súlyára, az okozott vagyoni hátrányra, a bűnösségi körülményekre és a bűnösség fokára figyelemmel hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

[9] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.140/2024/11. szám alatt az ügyészség fellebbezését annak indokolásával egyezően fenntartotta és a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Eljárási szabálysértésekre, a jogi indokolás helyesbítéseire, a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítását, a végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, a II. r. vádlott közügyektől is eltiltását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az I. r. vádlott esetében a foglalkozástól eltiltás helyes megnevezése a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltás.

[10] Az I. és II. r. vádlottak védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában a cég 1 kapcsán arra hivatkozott, hogy az I. és II. r. vádlott vonatkozásában a szándékegységre konkrét bizonyítékok helyett csak feltételezéseket tartalmaz az ítélet, az I. és II. r. vádlottak annyiban tudtak egymás magatartásáról, hogy a társaság tevékenységének cselekvő résztvevői voltak. A II. r. vádlott alapítója, az I. r. vádlott pedig ügyvezetője volt a társaságnak, ekként országlból beszerzett használt gépjárműveket értékesített a társaság országi vevőknek. A II. r. vádlott ügyvezetőkénti jogkörének gyakorlása alapján irányította a társaság tevékenységét, és a II. r. vádlott azt tudta, hogy a társaság jobbra országlból beszerzett használt gépjárműveket hoz be országra, amelyeket ott értékesít, így a vádlottak között nem volt megállapítható a szándékegység. A II. r. vádlott tevékenysége a német nyelvtudása révén csak a német üzleti partnerekkel való kapcsolattartásra terjedt ki, amely nem minősíthető bűnsegédi tevékenységnek, az csak akkor lenne megtehető, ha bizonyított, hogy az I. r. vádlott szándékosan, haszonszerzés érdekében követte el a terhére rótt bűncselekményeket, amelyről a II. r. vádlott is előre tudott.

[11] A különbözeti adózás kapcsán hangsúlyozta, hogy több alkalommal folytatott a Nemzeti Adó- és Vámhivatal ellenőrzést a cég 1 vonatkozásában, az első két ellenőrzéskor az adóhatóság mindenben elfogadta a társaság könyvvizetését, a különbözeti adózásra vonatkozó kimutatásait, a külföldi számlákat tartalmukkal együtt, valamint az adózásra vonatkozó nyilatkozataikat. A harmadik NAV ellenőrzés jegyzőkönyve 2014. szeptember 12. napján került átvételre, és mivel az ezt megelőző ellenőrzések nem tártak fel szabálytalanságot az áfafizetés vonatkozásában, a védő álláspontja szerint legfeljebb ettől az időponttól merülhet fel az, hogy tudomással bírt arról az I. r. vádlott, hogy jogosulatlanul alkalmazza a különbözeti áfát. Az ezt megelőző időszakra vonatkozó áfa összegével jelentős mértékben csökkenteni kell az elkövetési értéket. A negyedik ellenőrzés jogerős határozatának kézhezvételétől a különbözeti adózási mód alkalmazására a társaság nem volt jogosult, és ettől az időponttól kezdődően nem is végzett különbözeti adózás alkalmazásával további értékesítést. Hangsúlyozta, hogy még ekkor sem került tisztázásra, hogy a külföldi partnerek jogosultak voltak-e a különbözeti adózás szerinti értékesítésre, és ha igen, miért nem alkalmazták a cég 1 esetében. Utalt arra is, hogy a védelemnek a külföldi autókereskedők megkeresésére irányuló bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság elutasította. Erre figyelemmel álláspontja szerint megalapozatlanok azok az ítéleti megállapítások, hogy az I. r. vádlott mint a cég 1 ügyvezetője a választott adózási mód jogellenességének ismeretében szándékosan választotta a különbözeti adózást a bevallások során a hatóság megtévesztése, a költségvetés megkárosítása és jogtalan anyagi haszonszerzés érdekében.

[12] A védő hivatkozott az EBH2003. 931. számú eseti döntésre, amely szerint, ha az elkövető az adóhatóság jogerős határozatában bízva azt gondolta, hogy adófizetési kötelezettsége nem keletkezett, ennek folytán a cselekmény társadalomra veszélyességében

tévedett. Megjegyezte, hogy a bevallások elkészítésében és benyújtásában közreműködött könyvelő nem figyelmeztette az I. r. vádlottat a társaság adózási gyakorlatának a helytelenségére, jogellenességére. Az I. r. vádlott nem volt tisztában a különbözeti adózás aktuális feltételeivel, és a NAV szakmai döntéseiben is mutatkozott bizonytalanság. Így álláspontja szerint a cég 1 szabályszegése gondatlan, vagy legfeljebb eshetőlegesen szándékkal elkövetett cselekvésnek volt minősíthető.

[13] A védő álláspontja szerint megalapozatlan az az ítéleti állítás, hogy a könyvelő az I. és II. r. vádlottak irányítása szerint végezte munkáját, és legalább részben fennállhat a néhai könyvelő felelőssége.

[14] Hangsúlyozta a védő azt is, hogy elítélt1 V. r. elítélt elsőfokú bíróság által elfogadott vallomásai ellentmondásosak, amelyeket az elsőfokú bíróság nem tisztázott, így azt nem lehetett volna az ítélet alapjául elfogadni, mivel V. r. elítélt nem szavahihető. Hangsúlyozta, hogy az V. r. elítélt ajánlotta fel az I. r. vádlottnak mint egy lehetséges törvényes megoldást, és ő vette rá az I. r. vádlottat a használt gépjármű-kereskedelmi tevékenysége folytatására a cég1-vel. Miután az V. r. elítélt vallomásai önmagukkal, a tényekkel és a tanúk előadásaival szemben a védő álláspontja szerint ellentmondásosak, azokat az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekesztenie.

[15] Utalt arra is a védő, hogy az cég2 és a cég3 nemzetiség gazdasági társaságok közbeiktatására nem a nemzetiség2 székhelyű gazdasági társaságok áfa bevallásának és megfizetésének elkerülése érdekében került sor, hanem az V. r. elítéltnek a tényállásban írt gépjárművek vételárának finanszírozásával, az ő közreműködésével történő megvásárlása és megbízása útján történő, azoknak a országi vevők részére értékesítés okán, üzleti alapon.

[16] Kifogásolta a védő, hogy a nyomozás során, illetve az elsőfokú eljárásban az igazságügyi szakértői vélemény kiegészítésére és elítélt1 V. r. elítélt cselekvősége vonatkozásában előterjesztett bizonyítási indítványai elutasításra kerültek, amelyre ismételt indítványt tett.

[17] vádlott3 III. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen, több helyen és ponton a tartalmuktól eltérően értékelte és megalapozatlan logikai következtetést vont le. Hangsúlyozta, hogy a III. r. vádlott vallomása szerint az elsőfokú bíróság megállapításaival szemben nem volt tudomása a cég1 és a nemzetiség gazdasági társaságok közötti valós viszonyról és az adóelkerülésről. Munkaköri feladatát a gépjármű hirdetések felkutatása, a gépjárművek állapotának ellenőrzése képezte. Azt nem vitatta, hogy továbbított okmány adatokat az I. és II. r. vádlottak részére, amelyre a gépjárművek országi forgalomba helyezése miatt volt szükség. Nem képezte azonban a munkaköri feladatát a tényállásban szereplő gépjárművek kiválasztása, a külföldi értékesítővel történő kapcsolatfelvétel, tárgyalás és árképzés. Hangsúlyozta, hogy a III. r. vádlott az V. r. elítélttel nem találkozott és nem egyeztetett az ügyletek kapcsán. A III. r. vádlott munkaideje egyéb tevékenységeket is magába foglalt, amelyek nem köthetők bűncselekmény elkövetéséhez. Munkája jövedelem-kiegészítő jellegű volt, az azt terhelő adók és járulékok megfizetésre kerültek, így a védelem álláspontja szerint nem jogszerű a III. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonek Kobzás. Az eljárás során általuk becsatolt munkaszerződés szerint a III.

r. vádlott mindkét gazdasági társaságba be volt jelentve alkalmazottként, és a vádirat sem tartalmazza, hogy mi alapján került megállapításra az 50.000.-Ft összeg. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság téves következtetést vont a III. r. vádlott tudattartalmára.

[18] A büntetés enyhítése körében bejelentett fellebbezését akként indokolta, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem vette kellő súllyal figyelembe a III. r. vádlott vonatkozásában a javára értékelhető enyhítő körülményeket, amelynek nyomatékos figyelembevételét indítványozta, továbbá annak enyhítőként való értékelését, hogy a III. r. vádlott családi körülményei rendezettek, állandó munkahellyel és rendszeres jövedelemmel rendelkező, jogkövető állampolgár. Minderre figyelemmel az eljárásban szereplő terheltek vonatkozásában kiszabott büntetésekhez jobban arányuló büntetés kiszabását, a III. r. vádlott előzetes mentesítésben részesítését, vele szemben a vagyonek kobzás mellőzését, legfeljebb az adóterhek levonása után a nettó munkabér összegére történő leszállítását indítványozta.

[19] A fellebbezési nyilvános ülésen a védők a fellebbezéseik írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartották. Azt az I. és a II. r. vádlottak védője azzal egészítette ki, hogy a tényállás nem tartalmaz adatot arra nézve, hogy az I. és a II. r. vádlottak a költségvetést ért vagyoni hátránnyal gazdagodtak volna, illetve további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni a jelentős időmúlást.

[20] A fellebbezési nyilvános ülésen az I. és II. r. vádlottak hangsúlyozták, hogy bűncselekményt nem követtek el.

[21] Az ítéltábla az ügyészség II. r. vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltásra is ítéltése érdekében bejelentett fellebbezését találta alaposnak, míg a védelmi fellebbezések alaptalanoknak bizonyultak.

[22] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1), (2) és (10) bekezdései alapján az elsőfokú ítéletet vádlott1 I. r., vádlott2 II. r. és vádlott3 III. r. vádlottak vonatkozásában bírálta felül az azt megelőző bírósági eljárással együtt, tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet vádlott4 IV. r. vádlott vonatkozásában 2024. február 22. napján és vádlott5 V. r. vádlott vonatkozásában 2024. február 20. napján jogerőre emelkedett.

[23] A teljeskörű felülbírálat során megállapította a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék nem vétett olyan eljárási szabályt, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

[24] Ugyanakkor, egyetértve a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával, megállapította, hogy relatív eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor a határozat kihirdetése során távol lévő II. és III. r. vádlottak részére nem a Be. 430. § (4) bekezdésében – figyelemmel a Be. 455. § (3) bekezdésére – meghatározott módon kézbesítette az elsőfokú ítéletet.

[25] Az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részét a jelenlévők részére kézbesítette, az azonban nem volt megállapítható, hogy a II. és III. r. vádlottak védői mint kézbesítési megbízottak részére az ügydöntő határozat írásba foglalt rendelkező részét a jogorvoslati résszel együtt kézbesítés céljából átadta volna. Az indokolást is tartalmazó elsőfokú ítéletet a törvényszék a kézbesítési megbízottak helyett tértivevénnyel rendelte a vádlottak részére megküldeni. A II. r. vádlott törvényes határidőn belül saját jogán fellebbezést jelentett be, azonban nem volt megállapítható, hogy a távol lévő III. r. vádlott vonatkozásában az ügydöntő határozat kézbesítésre került-e és a vonatkozásában nyitva állt határidő letelt-e. Erre figyelemmel az ítéltábla a fellebbviteli főügyésztség indítványára megkereste a törvényszéket az elsőfokú ítéletnek a III. r. vádlott részére történt kézbesítését igazoló tértivevény pótlólagos felterjesztése érdekében. A törvényszék a megkeresésnek eleget tett és megállapította a másodfokú bíróság, hogy a III. r. vádlott 2024. május 25. napján az elsőfokú ítéletet átvette, annak indokolása tartalmazza a fellebbezési jogra történő tájékoztatást, amelyet követően a III. r. vádlott törvényes határidőn belül fellebbezést nem terjesztett elő.

[26] Ugyancsak eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor elmulasztott rendelkezni az I. és II. r. vádlottak védőjének az igazságügyi könyvszakértői vélemény kiegészítésére, továbbá tanúl tanú kihallgatására irányuló bizonyítási indítványáról, és ennek indokát az ügydöntő határozatban sem adta.

[27] A Be. 561. § (3) bekezdés f) pontja alapján az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza az indítványok, így különösen a bizonyítási indítványok elutasításának indokolását az alkalmazott jogszabályok megjelölésével.

[28] Minderre figyelemmel az ítéltábla kiegészítette az elsőfokú ítélet indokolását azzal, hogy a szakértői vélemény aggálytalan volt, az igazságügyi szakértő a tárgyaláson történt meghallgatása során valamennyi hozzá intézett kérdésre a szakértői véleményével összhangban álló érdemi választ adott, ezért a szakértői vélemény kiegészítése nem volt indokolt, illetve tanúl tanúvallomásától a tényállás felderítéséhez szükséges további bizonyíték nem volt várható, ezért további bizonyítás felvétele szükségtelennek bizonyult.

[29] Az I. és a II. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban megismételte a korábban előterjesztett és elutasított bizonyítási indítványokat elítélte V. r. elítelt cselekvősege vonatkozásában, illetve az igazságügyi szakértői vélemény kiegészítése tárgyában, amelyet az ítéltábla elutasított ugyanezen, fentebb kifejtett indokok alapján.

[30] A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg. Ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan, a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységnek minden lényeges, releváns bizonyítékra kiterjedőnek, ügyiratszerűnek és logikusnak kell lennie. A törvényszék bizonyíték-értékelő tevékenysége messzemenően megfelelt ezen kritériumoknak, erre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és hatályon kívül helyezésére, illetve felmentésre irányuló fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[31] Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást vádlott5 V. r. elítelt beismerő vallomásra, az igazságügyi könyvszakértői véleményre, a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozataira, a bírői engedélyhez kötött leplezett eszközök alkalmazása során beszerzett bizonyítékokra, tanúvallomásokra, az adóhatósági eljárás irataira, a tényállásban szereplő gazdasági társaságok cégnyilvántartási adataira, a gépjárművek adásvételével kapcsolatos iratokra, az V. r. vádlott által átadott üzenetek tartalmára, a lefoglalt informatikai eszközök és e-mailek tartalmára, a jogsegély során keletkezett és egyéb okirati bizonyítékokra alapította. Ítéletének indokolása megfelelő részletességgel tartalmazza, hogy a bűncselekmények elkövetését tagadó vádlott1 I. r., vádlott2 II. r. és vádlott3 III. r. vádlottak védekezését miért vetette el és a tényállást miért az egyéb bizonyítékokra alapította.

[32] Ennek során megalapozottan jutott arra a ténybeli következtetésre, hogy az I. és II. r. vádlottak 2013. február 19. napjától, majd a III. r. vádlott 2017. május 17. napjától közreműködtek abban, hogy az Európai Unió országaiból, alapvetően országlból beszerzett gépjárművek belföldi, többnyire magánszemélyeknek történő értékesítése során a jogszabályi előírásoktól eltérő adózási mód alkalmazásával, illetve később nemzetiség gazdasági társaságok fiktív közbeiktatásával a költségvetés részére fizetendő általános forgalmi adó kötelezettséget csökkentsek. A cég 1 tulajdonosa a II. r. vádlott volt, az ügyvezetőként eljáró I. r. vádlott a gépjárműkereskedelmi tevékenysége alkalmával a különbözeti adózást jogtalanul alkalmazta, és a gépkocsik adásvételének ügyintézésében adminisztrációs feladatok elvégzésében a II. r. vádlott maga is tevékenyen vett részt. Az adóhatóság jogszabálysértést megállapító határozatát követően az I. r. vádlott a II. r. vádlott közreműködésével megalapította a cégl-t, amellyel ugyancsak országlból hozott be gépjárműveket a nemzetiség2 vásárlók részére, és az adófizetési kötelezettség elkerülése érdekében az cég 2 és cég3 társaságokat vonta be a számlázási láncolatba oly módon, hogy a nemzetiség gazdasági társaságok valós gazdasági tevékenységet nem folytattak, valós gazdasági események nem történtek, a gépkocsikat nem szállították országlba.

[33] Helytálló volt az elsőfokú bíróság azon ténybeli következtetése is, hogy a cégl esetén vádlott3 III. r. vádlott tevékenyen részt vett a gépkocsi adásvétel ügyintézése során oly módon, hogy a folyamatot átlátta, a számlákon szereplő adatokat, illetve a nemzetiség gazdasági társaságok közbeiktatásáról tudomása volt, illetve ennek ismeretében a gépkocsik beszerzését és ügyintézését ellátta, és ezért az I. r. vádlottól díjazást kapott.

[34] Helytálló indokok mellett találta megcáfoltnak a törvényszék az I., II. és III. r. vádlottak arra irányuló védekezését, hogy a cég 1 és a cégl jogosult volt a speciális különbözeti adózás alkalmazására.

[35] Megalapozott indokok mellett fogadta el az elsőfokú bíróság az V. r. vádlott azon beismerő vallomását, hogy az előre aláírt üres lapokra állította ki ezen társaságok nevében a szerződéseket vagy a számlákat az I. r. vádlott instrukciói alapján.

[36] Az elsőfokú ítéletnek vádlott2 II. r. vádlottra vonatkozó személyi részét azzal helyesbítette, hogy a II. r. vádlott büntetett előéletű, a Szegedi Járásbíróság a 2014. március 13. napján kelt és 2014. április 14. napján jogerőre emelkedett 11.Bpk.451/2014/2. számú határozatával hamis tanúzás büntette miatt 140 napi tétel, összesen 140.000.-Ft

pénzbüntetésre ítélte (nyom. iratok 5. kötet 3251. lapszám alatti határozat), illetve a II. r. vádlott beteg édesanyját ápolja.

[37] Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás alapvetően megalapozottnak bizonyult, amelyet csak kismértékben kellett helyesbíteni és kiegészíteni az ítéltáblának a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok egybehangzó adatai alapján:

[38] A cég 1 2025. január 7. napján jogerőre emelkedett határozattal megszűnt (másodfokú iratok 12. sorszáma alatti cégkivonat).

[39] Az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében foglalt azon megállapítást, hogy a vádlottak tevékenysége során bünszervezet nem jött létre mint jogkövetkeztetés, illetve az [51] bekezdésben a számvitelről szóló törvényre utalást ugyancsak a jogi indokolásba utalta, mivel azoknak nem a tényállásban, hanem a jogi indokolásban a helye.

[40] Az [52] bekezdésben foglaltakat kiegészítette azzal, hogy a cég 1 vonatkozásában 2015. üzleti évben a hibahatás abszolút értéke 92.591.000.-Ft, ami meghaladta a nettó árbevétel 20%-át, azaz 88.633.000.-Ft-ot, illetve a mérleg főösszeg 20%-át, azaz 47.575.000.-Ft-ot is, míg 2017. üzleti évben pedig a hibahatás abszolút értéke 63.511.000.- Ft, ami meghaladta a nettó árbevétel 20%-át, azaz 62.814.000.-Ft-ot, illetve a nettó árbevétel 20%-át is (nyom. iratok 2. kötet 1785. lapszáma alatti igazságügyi könyvszakértői vélemény).

[41] A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt az elsőfokú ítélet I., II. és III. r. vádlottakra vonatkozó tényállása teljes mértékben megalapozottá vált és így az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[42] A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést az I., II. és III. r. vádlottak bűnösségére.

[43] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú ítélet [202]-[212] bekezdéseiben írt elsőfokú bírósági álláspontot vádlott I. r. vádlott tévedésre hivatkozó védekezése kapcsán. E körben kiemelő, hogy a tagországi kontrolladatok (VIES rendszer) között nem különbözeti adózás szerinti, hanem közösségi termékértékesítésként szerepeltek a beszerzések, amelyből következik, hogy a speciális adózási mód számlán való feltüntetésének hiánya nem az eladó tévedése vagy mulasztása okán történt, hanem az eladó által kifejezetten választott adózási módot tükrözte. Irreleváns, hogy a számlán a kibocsátó német eladó milyen okból nem tüntette fel a különbözeti adózás nyilatkozatot, így azért, mert nem különbözeti szerinti adózási módot választotta, vagy azért, mert esetleg magánszemély eladótól továbbértékesített gépkocsikra állított ki ilyen tartalmú számlát. Amennyiben ezzel a tartalommal befogadta a vevő gazdasági társaság, azaz a cég 1 és a cég 1 a számlát, akkor annak tartalma, tehát az általános szabályoknak megfelelő adózási kötelezettség szerint kellett volna eljárnia, vagy intézkednie kellett volna a számla sztorizálása, illetve az általa helyesnek vélt számla kiállítatása iránt. Az I. r. vádlott a számlák utólagos, különbözeti

adózás választását célzó nyilatkozattételére irányuló megkeresést intézett a országli eladókhoz, azonban az eredménytelen maradt, kizárólag a fenti bizományosi tevékenységre vonatkozó nyilatkozatot csatoltak, de az eladók nem szornírozták vagy helyesbítették a kiállított számlákat. Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy az Európai Unió Bíróságának a speciális adózási módok alaki feltételeivel kapcsolatos C-247/21. számú ítéletében kifejtettek okán, annak esetleges eredményessége és a számlák helyesbítése sem változtatott volna a befogadott számlákkal kapcsolatosan alkalmazandó adózási módon.

[44] A NAV által lefolytatott adóellenőrzés a különbözet szerinti adózást vizsgálta és annak kapcsán többször nyilatkozattételre hívta fel az I. r. vádlottat. Az első vizsgálat kifogásolta a helytelen adózási módot, amelyről 2014. április hónapban a jegyzőkönyv ismertetésekor az I. r. vádlott mindenképp tudomást szerzett, de az ítélet [208] - [211] bekezdésében kifejtettekre – így tanú2 és az I.r. vallomásában foglaltakra – figyelemmel már azt megelőzően tudta, hogy hogyan kell adózni, illetve, hogy jogosulatlan adózási módot választott.

[45] vádlott2 II. r. vádlott tudattartalmát illetően az e-mail és csevegő alkalmazáson folytatott levelezés alapján vont minden kétséget kizáró megállapítást arra, hogy a II. r. vádlott önállóan és tevékenyen részt vett az autókereskedelmi tevékenységgel kapcsolatos ügyintézésben, utasításokat adott a nemzetiség gazdasági társaságok részére történő számlakiállításra, illetve a könyvelővel levelezést folytatott.

[46] vádlott3 III. r. vádlott levelezéséből helytálló következtetést vont arra, hogy a III. r. vádlott tevékenysége, azaz, hogy országlból a gépkocsikat egyenesen országra hozta, ugyanazon személyekkel állt kapcsolatban és a finanszírozás is ugyanúgy történt akként, hogy már a nemzetiség cégeken keresztül kerültek átszámlázásra. A törvényszék megfelelő nyomatékkal értékelte a III. r. vádlott vallomását, amely szerint maga észlelte, hogy a cég 1 és a cég1 által kiállított számlák nem tartalmaztak áfát, ugyanakkor a minimális árrést tartalmazó nemzetiség gazdasági társaságok által kiállított számlák már igen, amelybe belenyugodva folytatta a tevékenységét.

[47] Arra is helytálló ténybeli következtetést vont a törvényszék, hogy az I. r. vádlott a cég 1 vonatkozásában 2015. és 2017. üzleti évekre vonatkozóan a könyvelésben és beszámolóban valótlan adatokat szerepeltetett, amelynek folytán a megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát idézett elő. A II. r. vádlott a társaság tagjaként a bizonylatok készítésében vett aktívan részt.

[48] Ami a bűncselekmények jogi minősítését illeti, a törvényszék az I., II., III. r. vádlottak cselekményeit a törvénynek megfelelően minősítette.

[49] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészségnek az elsőfokú ítélet jogi indokolásának helyesbítésére irányuló álláspontját a számvitel rendje megsértésének büntette vonatkozásában.

[50] Eszerint azért minősül két rendbelinek a bűncselekmény, mert a cég 1 vonatkozásában két üzleti év, azaz 2015. és 2017. év volt érintett a megbízható és valós képet

lényegesen befolyásoló hiba tekintetében. Az viszont nem helytálló, hogy két társaságot is érintett a számvitel rendje megsértése következtében kialakult hiba. Ezért az elsőfokú ítélet [277] bekezdésében írtakat akként helyesbítette az ítéltábla, hogy nem két, hanem egy gazdasági társaságot érintett az I. r. vádlott cselekménye kettő üzleti évben, s ezért 2 rendbeli - folytatólagosan elkövetett – a bűncselekmény.

[51] A büntetési tétel mindhárom vádlott esetén - a halmazati büntetés kiszabására vonatkozó szabályokra figyelemmel - 5-től 15 évig terjedő szabadságvesztés, a büntetési tétel középértékéből kell kiindulni, amelytől a vádlottak javára vagy terhére lehet eltérni.

[52] Ami a büntetés kiszabását illeti, az ítéltábla az elsőfokú bíróság által értékelt, többségében helytálló bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint helyesbítette, illetve egészítette ki:

[53] Enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmények elkövetése óta bekövetkezett további időmúlást, illetve azt, hogy a vádlottak hosszabb ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt (Kúria 56. számú BK vélemény III/10. pont), vádlott1 I. r. vádlott emésztőrendszeri betegségét, valamint a – helyesen - nagykorú, de továbbtanuló gyermekről való gondoskodást.

[54] vádlott2 II. r. vádlott esetén további enyhítő körülményként vette figyelembe a cukorbetegségét és a – helyesen – nagykorú, továbbtanuló gyermekéről, valamint a beteg édesanyjáról való gondoskodást, míg mellőzte a büntetlen előéletét az enyhítő körülmények köréből és további súlyosító körülményként értékelte a büntetett előéletét.

[55] vádlott3 III. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény, hogy a költségvetést károsító bűncselekménye kétszeresen is minősül, azaz az üzletszerűség mellett bünszövetségben elkövetettnek is.

[56] Az irányadó bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I., II., III. r. vádlottak vonatkozásában a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célnak megfelelő szabadságvesztés kiszabását látta indokoltnak, vádlott1 I. r. és vádlott3 III. r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés tartama mértéktartó, annak lényeges enyhítését és súlyosítását sem találta indokoltnak az ítéltábla. Indokoltan ítélte az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottat közügyektől eltiltásra és gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra is.

[57] A vádlott2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kapcsán osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy a vele szemben alkalmazott szabadságvesztés aránytalanul enyhe, az esetében figyelembe vehető enyhítő körülmények, illetve azok fenti helyesbítése mellett is. A II. r. vádlott a bűncselekmény elkövetése során az adminisztratív feladatok végrehajtásával hosszú időn keresztül érdemben közreműködött. Az általa megvalósított költségvetést károsító bűncselekmény tárgyi súlya is kiemelkedő, az okozott vagyoni hátrány 563.000.000.-Ft-ot meghaladó összegű, amely nem térült meg. Így a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre való felfüggesztése nem volt indokolt, és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartama a vádlottak közötti

belső arányosítás követelményének sem felelt meg. Az eltelt időre figyelemmel ugyan indokolt az enyhítő szakasz alkalmazása, de a II. r. vádlott esetében szükségesnek ítélte a másodfokú bíróság a büntetés tartamának súlyosítását, amely tartam esetében pedig eleve nincs törvényi lehetőség a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésére a Btk. 85. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[58] vádlott2 II. r. vádlott, akit szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt az ítéltábla, az általa elkövetett bűncselekmények jellegére figyelemmel méltatlannak talált arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, ezért a Btk. 61. § (1) bekezdése és (2) bekezdése alapján az ítéltábla a Btk. 62. § (1) bekezdésében meghatározott időtartamra azok gyakorlásától eltiltásra is ítélte.

[59] Helyesen foglalt állást a törvényszék abban a kérdésben, hogy a büntetési célok elérése érdekében az I., II. és III. r. vádlottal szemben a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása mellett indokolt a pénzbüntetés alkalmazása is, a napi tételek száma és az egynapi tételnek megfelelő összeg meghatározása arányos volt.

[60] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség észrevételét, hogy az elsőfokú bíróság az I., II. és III. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés mellett kiszabott pénzbüntetés esetében nem rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére a pénzbüntetés, vagy annak meg nem fizetett része vonatkozásában a szabadságvesztésre történő átváltoztatás Btk. 51. § (2) bekezdésében írt végrehajtási fokozatáról, amit az ítéltábla a rendelkező részben írtak szerint pótol.

[61] Osztotta az ítéltábla a törvényszék álláspontját, hogy vádlott3 III. r. vádlott az általa megvalósított bűncselekmények jellege és tárgyi súlya miatt nem érdemes a büntetett előéletéhez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítésben részesítésre, ezért a Btk. 102. § (1) bekezdésében foglaltakat nem alkalmazta.

[62] Helytállóan rendelkezett az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott vonatkozásában a vagyonekbevétele alkalmazásáról, annak összegszerűsége is a tényállásban írtaknak megfelelő volt, így a III. r. vádlott védőjének a vagyonekbevétele összegének mérséklésére irányuló fellebbezést alaptalannak találta.

[63] Figyelemmel arra, hogy a cég1 gazdasági társaság megszűnt, a vele szemben elrendelt vagyonekbevétele vonatkozó rendelkezést az ítéltábla mellőzte, illetve a vele szemben elrendelt zár alá vételeket – amelyek fenntartása egyébként is jogszabályi alap nélküli rendelkezés volt – feloldotta a Be. 331. § (1) bekezdés c) pontja alapján.

[64] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy ha a III. r. vádlott a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül a részére kiadni rendelt bűnjeleket – illetve a vele szemben elrendelt vagyonekbevétele, illetve pénzbüntetés, bűnügyi költség teljes kiegyenlítése után fennmaradó különbözetet – nem veszi át, azok az állam tulajdonába kerülnek. Ezen figyelmeztetést az elsőfokú bíróság nem a

határozat rendelkező részében, hanem az elsőfokú ítélet [327] bekezdésében tette meg, annak azonban az ítélet rendelkező részében a helye.

[65] vádlott1 I. r. vádlottat a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítéltnek tekintette és az elsőfokú ítélet alapját képező tárgyalási napokat az elsőfokú bíróság által megjeleníteni elmulasztott tárgyalási napra utalással kiegészítette, valamint helyesbítette a vádlottak személyazonosító igazolványának számát.

[66] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. április 25.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

Dr. Halász Edina s.k.

Dr. Kiss Dániel s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.622/2024/13. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.457/2020/134. számú ítéletének vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottakra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2025. április 25.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke